

anden Retning, uden at det erotiske er til Stede. Baandet mellem de tvende Køn er i Ægteskabet ikke alene et *erotisk* men ogsaa — og væsentligst — et *etisk*. Vi maa ikke dømme om Motiverne i de højst forskellige Forhold, hvorunder Ægteskaberne sluttes. Der er desuden kun en, som gennemskuer Hjerterne. Men hvilke Motiverne end er, saa er Forholdet mellem Mand og Kvinde ved Ægteskabet et lovligt Forhold for Gud og Mennesker. Om Ægteskabsloven i sin nuværende Skikkelse end er saare ufuldkommen og krænker Hustruens Værdighed som Menneske, saa er den dog et Værn om hendes kvindelige Hæder, som hun ikke kan undvære.

Naar De i Deres Blad Nr. 7 udtaler, at Manden bør fritages for Forsørgelsespligten, da kan jeg heller ikke være enig med dem deri. Over alt i Samfundet som i Naturen bestaar Livet ved en Omsætning af Kraft. Manden omsætter sin Arbejds-kraft, sin Dygtighed, sit Talent i Penge. Efter Forholdenes Natur kan Hustruen ikke gøre sine Evner frugtbringende paa samme Maade, naar hun som Hustru og Moder skal varetage Hjemmets Tarv. Men hun omsætter Mandens Erhverv til Underhold af Hjemmet, og jeg fatter ikke, at Hustruens Ydelse er mindre værdifuld end Mandens, og at hun ikke lige saa fuldt som han skal kaldes Hjemmets Forsørger. P. A.

Forkert Sigte.

Naar en Person tager Ordet for Interesser, der strider mod hans Standsfællers, kan man være temmelig sikker paa at blive skældt dygtigt ud. Nogle vil erklære ham for en Dumrian, der savner Blik for sin egen Fordel, andre vil finde ham latterlig, fordi han sætter et eller andet idealt Krav over egen Interesse.

Paa samme Maade gaar det de Mænd, der gør sig til Talsmænd for Kvindens Krav paa Ligeberettigelse. Gennemførelsen af disse Krav menes med Rette eller Urette at stride mod Mandens Interesser. Og Fler-tallet af Mænd har derfor øjeblikkelig Stemplet: dum eller latterlig, i Beredskab.

Hertil er naturligvis intet at sige, og det kunde selvfølgelig ikke falde nogen ind af den Grund at ophøre at arbejde for, hvad han paa dette Omraade anser for retfærdigt.

Derimod er det unægtelig meget lidt tiltalende, naar Kvinder giver sig til at angribe de Mænd, der staar paa deres Side. At det kan gøre andet end Skade, er det i alt Fald mig umuligt at indse. Og jeg synes derfor, at man skulde lade være dermed og gøre en bedre Anvendelse af sine Kræfter.

Dette vilde jeg gerne for en Gangs Skyld have Lov at sige i Anledning af Karen H.s Artikel: Kvindens Valgret.

Allerede det at udtale, at Kvinderne maa le for ikke at komme til at græde over deres Forkæmpere i Rigsdagen, er ret kraftigt. Og Bebrejdelserne mod Hr. Trier og Hr. Bajer kunde sikkert trænge til en adskilligt bedre Begrundelse, end de har faaet. Thi, at „det var meget lidt, at der blev sagt om Kvindens kommunale Valgret den Gang“, er virkelig ikke tilstrækkeligt, selv om man tager Sætningens overflødige „at“

bort. Men hvad der navnlig synes mig ganske utilbørligt, er Angrebet paa Folketingsmand Lauritsen. At rette Bebrejdelser mod en Mand umiddelbart efter, at han offentlig har agiteret for Kvindens Valgret og bevist, „at der aldeles ikke kunde føres (skal vel være: anføres) et eneste fornuftigt Argument mod hendes berettigede Fordringer“, er virkelig et stift Stykke. Udover en Bemærkning om, at et saadant Bevis er ret overflødigt, naar Talen er om *berettigede* Fordringer — den manglende Logik skyldes for Resten vist snarere Karen H.s Referat end Hr. Lauritsen — synes Kvinderne kun at have én Ting at sige Hr. Lauritsen, nemlig: Tak.

Men det værste er dog selve Bebrejdel-sens Art. Den gaar ud paa, at Hr. Lauritsen burde have talt i Folketinget fremfor i Kvindelig Fremskridtsforening. Altsaa et rent personligt og taktisk Spørgsmaal, noget, som enhver maa være uafhængig og selvstændig Herre over, forudsat at der ikke foreligger nogen Partibeslutning, derover gør Karen H. sig til Dommer. Noget mere uberettiget kan jeg vanskeligt tænke mig.

Ganske vist er det ikke ualmindeligt, at Folk ser Skæven i deres nærmestes Øjne bedre end Bjælkerne i de fjernerestaaendes. Og for saa vidt er det forklarligt, at de giver sig i Lag med Splinterne fremfor at hugge løs paa Bjælkerne. Men det sidste vilde sikkert være mere fortjenstfuldt, og det er ikke heller usandsynligt, at den, der skal have en Splint trukket ud af sit Øje, som han intet selv mærker til, men som en anden paastaar findes der, vil føle sig noget misfornøjet med Operationen.

Skulde det blive Tilfældet med Hr. Lauritsen og Hr. Trier og Hr. Bajer, vil Karen H. ikke have indlagt sig Fortjenester af Kvindesagen med sin Artikel

Oskar Johansen

Til Kvindesagens Venner!

Undertegnede vil blot tillade sig at henvende alle Kvindesagens Venners Opmærksomhed paa et Forhold, som maaske i første Øjeblik kan synes ubetydeligt, men som dog turde have Krav paa vor Interesse.

Skal Kvindesagen ikke blot leve, men ogsaa vokse og udvikle sig her i Danmark, da maa den stadig have et *tidssvarende* Presseorgan, gennem hvilket dens Venner kan ytre sig frit og ubindret og tage Kampen op med Modstanderne.

Et saadant Organ er under Fremvækst i nærværende Blad, der redigeres med stor Dygtighed af Fru J. Meyer og skrives i af en hel Stab af intelligente Kvinder.

Men selv om dette Blad allerede har tilkæmpet sig et forholdsvis betydeligt Antal Abonnenter, saa dets Eksistens foreløbig er sikret, vil dets Udvidelse og Fremgang dog først rigtig faa Fart, naar det i højere Grad bliver et *Avertissementsblad*. Thi det er, som bekendt, ikke *Abonnementsindtægten*, men derimod væsentlig *Avertissementsindtægten*, der bærer Bladene frem i pekuniær Henseende.

Det vilde jo være meget ønskeligt — og gavnligt for Sagen — om Bladet inden alt for længe kunde udvides — enten til et noget større Ugeblad eller et Dagblad. Men

en saadan Udvidelse vil vi vanskeligt kunne vente, hvis ikke Bladet i højere Grad bliver et Avertissementsblad.

Og da Holderantallet, som før nævnt, er ret betydeligt, og Bladet læses af adskillige Tusender Landet over, ser jeg heller ikke, hvorfor vi ikke lige saa godt kan avertere i vort eget Blad som i andres, f. Eks. de smaa Ugeblade, der ikke har nogen synderlig stor Læsekreds.

Men ikke blot alle Kvindesagens Venner bør avertere i Bladet. De maa ogsaa faa andre til det.

De maa fortrinsvis søge at støtte de *Handelsfolk*, de *Højskoler* o. s. v., som ikke blot holder, men ogsaa averterer i „Kvinde-bladet“.

At Kvindesagens Venner f. Eks. fortrinsvis søger — og saa vidt muligt paa-virker Kendinge til det samme — de Højskoler, der har frigjort sig fra de reaktionære Fordomme imod Kvindesagen — ligger jo ogsaa i Sagens aandelige Natur.

Men alene fra et rent pekuniært Synspunkt vil det være af stor Betydning for vor Sag, om vi igennem fortrinsvis at yde de i vort Blad averterende Folk vor Søgning, kan bringe Bladet flere Avertissementer og dermed større Indtægter. Thi til at føre Krig — ogsaa imod den „Krig“, der desværre er kommen ind i Tilværelsen mellem Mand og Kvinde — hører der tre Ting: *Penge*, *Penge* og atter *Penge*!

Lad os alle i det hele taget ganske særligt samle vore Kræfter om at virke hen til en Udvidelse — og en endnu større Ud-bredelse — af vort Presseorgan. Der er neppe nogen mere virkningsfuld Maade at arbejde for Kvindesagen paa i Øjeblikket!

Karl Fred. Jensen.

Til Petrea!

At gøre Vold paa sin Natur er svært i Længden; det hævner sig tidligt eller sildigt. Stærke Naturer ryster Aaget af sig, de svagere læmper sig efterhaands efter det.

Er det et Aag for en Kvinde at udføre det Arbejde, der kræves for at holde et Hus i Orden og sørge for Mad til faa eller mange Munde, o: lave Maden og hvad dertil hører, og er der et andet Arbejde, hun hellere vilde udføre, og hvori hun kunde finde mere Glæde, og dermed ogsaa mere Hvile og Overensstemmelse med sin Natur og sine Ævner. — *da paatager den, der raader hende derfra under Paaskud af, at det nu en Gang er Hustruens Pligt at sørge for Husvæsenet eller o. l., sig et Ansvar*, som jeg skal vogte mig for; men i øvrigt tror jeg ikke, at den gifte Kvinde som *Regel* opnaar friere og lykkeligere Livsvilkkaar eller fremmer Kvindernes Selvstændighed ved at opgive Husgerningen og slaa ind paa Næring — ja „fri Næring“ faar det nok foreløbig blive, al den Stund en gift Kvinde efter vor Lovgivning ikke kan opnaa anden paa Forretnings-Omraadet.

Jeg mener, at det, Kvindesagen bør arbejde paa, er at faa anerkendt og værdsat netop den Gerning, Hustruen nu gør, saa hun ikke selv skal betragte den som ringe.

Thi det er den i Sandhed ikke. Jeg tror, at Kvindens Stilling vil blive væsentlig bedre, naar hun faar borgerlige Rettigheder i Lighed